

ВПЛИВ УРЯДОВИХ РЕФОРМУВАНЬ НА ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ З ПИТАНЬ ТУРИЗМУ В НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ

У цій статті розглядається на прикладі головних виконавчих органів сфери туризму вплив оптимізаційних урядових перетворень на функціонування центральних органів виконавчої влади у відповідній сфері. Етапи перетворень розглядаються в хронологічному порядку та описують реорганізацію чи ліквідацію центральних органів виконавчої влади протягом 25 років незалежності України, а саме період з 1991 по 2016 роки. Висвітлюються проблемні питання, а також надаються пропозиції щодо усунення недоліків, що виникли під час здійснення цих метаморфоз.

Ключові слова: Центральний орган виконавчої влади, туризм, оптимізація, виконавчий орган з туризму, туристична сфера

Снітко Анастасія Ігорівна,

*студентка Інституту
післядипломної
освіти Київського
національного
університету імені
Тараса Шевченка
із спеціальності
«Правознавство»*

Розвиток та вдосконалення нормативно-правової бази будь-якої сфери залежить від чіткого функціонування головного виконавчого органу до сфери управління якого входять відповідні питання. Водночас, функціонування головного виконавчого органу залежить від оптимізаційних урядових перетворень. За 25-річну історію незалежності нашої держави можна прослідкувати розвиток та вдосконалення нормативно-правової бази на прикладі туристичної сфери, прослідкувавши за долею центральних органів виконавчої влади з питань туризму, що існували в незалежній Україні.

Вагомий внесок у дослідження формування та реалізації туристичної політики зробили відомі українські вчені: Адаменко О., Багров М., Балацький О., Веденічев Л., Генсірук С., Герасименко В., Гринів Л., Долішній М., Дьорова Т.А., Євдокименко В., Жупанський Я., Живицький О., Жук П., Ігнатенко М., Кифяк В., Кравців В., Крачило М., Пакін В.О., Мігущенко Ю.В., Недашківська Н., Руденко В., Федорченко В., Шаблій О., Школа І. та ін.

Проте аналізуючи останні дослідження та публікації, такі як Федорченко В. К., Дьорова Т. А. «Правові засади туристської діяльності в Україні»; Пакін В. О.,

Здійснення державної політики розвитку туризму в Україні» та Мігущенко Ю. В. «Державне регулювання туристично-рекреаційної сфери України як передумова підвищення конкурентоспроможності туристичної галузі», можна стверджувати, що з 2005 року це питання ніхто не досліджував.

Головним завданням цієї статті є дослідження впливу урядових перетворень на функціонування центральних органів виконавчої влади з питань туризму.

Відсутність у 1989–1993 рр. структури і важелів державного регулювання туризму в Україні призвела до руйнування важливих складових частин інфраструктури галузі, розпаду соціально-орієнтованого внутрішнього туризму, відпливу значних валютних коштів за кордон, а також до погіршення матеріально-технічної бази. Було порушено систему напрацьованих зв'язків і турів, підготовки й використання досвідчених кадрів [1; с. 56].

Призупиненню цього негативного процесу сприяли вжиті урядом заходи [2]. З метою реалізації державної політики у сфері туризму постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1992 р. № 616 «Про зміни в системі органів державної виконавчої влади, підвідомчих Кабінету Міністрів України» було створено Державний комітет України з туризму [3], з граничною чисельністю працівників — 80 осіб.

Відповідно до Положення про Державний комітет України з туризму, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 1993 р. № 625 [4], Держкомтуризм

був центральним органом державної виконавчої влади, підвідомчим Кабінету Міністрів України.

Держкомтуризм реалізував державну політику у сфері туризму і ніс відповідальність за подальший його розвиток.

Також до сфери управління Держкомтуризму було передано 52 підприємства загальнодержавної власності. Це дало реальні можливості для виведення вітчизняного туризму з глибокої кризи.

Відродження туризму здійснювалося на чіткій, планомірній і системній основі. Головною метою роботи Держкомтуризму стала необхідність посилення державного регулювання туристичної діяльності. У стислий термін було вжито заходи щодо впорядкування мережі підвідомчих підприємств, розробки й рекламування на міжнародному ринку національного туристського продукту, підготовки досвідчених кадрів, створення та зміцнення нормативної бази туризму. 15 вересня 1995 року Верховна Рада України приймає Закон України «Про туризм» [5].

Нова структурна реорганізація наступила вже в грудні 1999 року на підставі указу Президента України «Про зміни в структурі центральних органів виконавчої влади» від 15 грудня 1999 року № 1573/99, було утворено єдиний Державний комітет з молодіжної політики, спорту та туризму, що знову-таки розפורшило внутрішні органи організації туристичної діяльності та зумовило відсутність системного професійно-галузевого підходу до вирішення існуючих проблем розвитку [6].

Указом Президента України «Про Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму» від 31 травня 2000 р. № 740/2000 затверджено Положення про Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України, у якому зазначалося, що Держкоммолодьспорттуризм України став правонаступником трьох державних комітетів, у тому числі Державного комітету України з туризму [7].

Держкоммолодьспорттуризм України був центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовувалася і координувалася Кабінетом Міністрів України.

Подальша практика довела, що така політика була хибною: повністю дотаційні молодіжна та фізкультурно-спортивна сфери відсунули туристичну сферу на третій план. Це відбулося як на центральному, так і на регіональному рівнях. Сумарні показники туристичної сфери у 1999–2000 рр. були найгіршими за всі роки незалежності (навіть порівняно з 1998 р., коли туризм зазнав значних втрат унаслідок фінансової кризи). Наслідком усвідомлення проблем, що виникли в українському туризмі, стала реорганізація згаданого вище комітету і постановою Кабінету Міністрів України від 16 травня 2001 р. № 509 «Про утворення Державного департаменту молодіжної та сімейної політики і Державного департаменту туризму» утворено Державний департамент туризму в складі Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму на базі його відповідних структурних підрозділів, що ліквідуються [8].

Положення про Державний департамент туризму затверджено по-

становою Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 1001, Держтуризм був урядовим органом державного управління у сфері туризму, що діяв у складі Держкоммолодьспорттуризму та підпорядковувався йому [9].

До складу Державного департаменту туризму входили Управління організації туризму та Управління розвитку туристичної індустрії та інвестицій.

Указом Президента України «Про реорганізацію Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України» від 22 листопада 2001 року № 1132/2001 (із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 1213/2001 від 14.12.2001) з метою підвищення ефективності реалізації державної політики щодо сім'ї, молоді, спорту і туризму та відповідно до пункту 15 частини першої статті 106 Конституції України було реорганізовано Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України у Державний комітет України у справах сім'ї та молоді, Державний комітет України з питань фізичної культури і спорту та Державну туристичну адміністрацію України [10].

Відповідно до Положення про Державну туристичну адміністрацію України, затвердженого Указом Президента України від 11 квітня 2002 року № 331/2002, Держтурадміністрація України була центральним органом виконавчої влади, діяльність якої спрямовувалася і координувалася Кабінетом Міністрів України [11].

У Держтурадміністрації України було створено Департамент розвитку курортів та туристично-рекреаційної сфери. Відповідно до схеми утворення

та реорганізації структур управління державної політики у сфері туризму на державному рівні всі ці процеси відбулися і на регіональному рівні. Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 15 травня 2003 р. за № 727 «Про затвердження типових положень про управління (відділ) з питань туризму і курортів обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації та про відділ з питань туризму і курортів районної, районної в Києві та Севастополі державної адміністрації» були затверджені:

— Типове положення про управління (відділ) з питань туризму і курортів обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації;

— Типове положення про відділ з питань туризму і курортів районної, районної в Києві та Севастополі державної адміністрації [12].

Створення Державної туристичної адміністрації України засвідчило активізацію політики держави щодо підтримки розвитку туризму, створення нових механізмів просування якісного національного турпродукту. Як результат, у 2002 році ухвалено Державну програму розвитку туризму на 2002–2010 роки. Її основна мета — посилення позицій України на міжнародному туристичному ринку, привернення уваги світової спільноти до українського турпродукту, залучення більшої кількості як іноземних, так і внутрішніх туристів до подорожей нашою країною, збільшення надходжень до держбюджету. На основі цього програмного документа ухвалено й низку регіональних

програм розвитку окремих туристичних центрів [13].

За подальші три роки відбулися зміни в національному законодавстві щодо регулювання інвестиційної діяльності, функціонування туристичних підприємств та організацій, готельного бізнесу. Ухвалено нову редакцію закону України «Про туризм». У країні створено державну вертикаль управління туризмом на рівні областей, а в окремих регіонах — і в районній ланці. У жовтні 2004 року за рекомендацією Європейської туристичної комісії ухвалено рішення щодо залучення іноземних інвестицій у готельну індустрію України. Скасовано готельний збір, надано можливість інвестувати шляхом концесійної діяльності в процесі будівництва та експлуатації туристичних об'єктів, встановлювати рівні ціни й тарифи на послуги, що надаються як українцям, так й іноземцям. Розробляється нормативна база для інвентаризації ресурсів туристично-рекреаційної сфери та розвитку сільського туризму [14, с. 1321].

Але вже через 3 роки видається Указ Президента України «Про Міністерство культури і туризму України» від 20 квітня 2005 року № 680/2005, у якому зазначається, що Міністерство культури і мистецтв України та Державна туристична адміністрація України реорганізуються Міністерство культури і туризму України [15].

Установлюється, що Міністерство культури і туризму України є правонаступником Міністерства культури і мистецтв України та Державної туристичної адміністрації України.

Міністерство культури і туризму України було визначено центральним органом виконавчої влади в галузі туризму.

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 12 липня 2005 року № 564 у складі Міністерства культури і туризму утворено Державну службу туризму і курортів [16]. Гранична чисельність працівників Держтуризмкурортів — 69 осіб.

Постановою Кабінету Міністрів України від 13 лютого 2006 року № 132 затверджено Положення про Державну службу туризму і курортів [17]. Відповідно до зазначеного Положення Державна служба туризму і курортів була урядовим органом державного управління, яка діяла в складі Міністерства культури та туризму України і йому підпорядковувалася.

Згодом на виконання пункту 4 статті 7 Указу Президента України від 9 грудня 2010 року № 1085 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» постановою Кабінету Міністрів України від 28 березня 2011 року № 346 «Про ліквідацію урядових органів» Державну службу туризму і курортів ліквідовано [18], [19].

Відповідно до пункту 1 Указу Президента України № 370 від 6 квітня 2011 року «Питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» утворюється Державне агентство України з туризму та курортів [20].

Держтуризмкурорт України був центральним органом виконавчої влади з граничною чисельністю працівників — 48 особи (відповідно до постанови Кабінету Міністрів Укра-

їни від 7 вересня 2011 року № 937), що забезпечував реалізацію державної політики у сфері туризму та курортів до 2015 року [21].

Діяльність агентства спрямовується Кабінетом Міністрів України через Міністра інфраструктури України.

Указом Президента України від 08.04.2011 року № 444 було затверджено Положення про Державне агентство України з туризму та курортів [22].

З метою оптимізації системи центральних органів виконавчої влади та відповідно до пунктів 9 і 9-1 статті 116 Конституції України, Кабінет Міністрів України постановою від 10 вересня 2014 року № 442 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» ліквідував Державне агентство з туризму та курортів, поклавши його функції на Міністерство економічного розвитку і торгівлі (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів) [23], [24].

Сьогодні функції центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію політики у сфері туризму, виконує Департамент туризму та курортів при Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України. Директором департаменту є Ліптуга Іван Леонідович.

Отже, на сьогодні постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 459 затверджено Положення про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [25].

Згідно із зазначеним Положенням Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (Мінекономрозвитку) є центральним органом виконавчої

влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мінекономрозвитку є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує:

— формування та реалізує державну політику економічного, соціального розвитку і торгівлі, державну промислову політику, державну інвестиційну політику, державну зовнішньоекономічну політику, державну політику у сфері технічного регулювання, стандартизації, метрології та метрологічної діяльності, управління об'єктами державної власності, розвитку підприємництва, державно-приватного партнерства, туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів), державних закупівель, а також державного замовлення на підготовку фахівців, наукових, науково-педагогічних та робітничих кадрів, підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів;

— формування та реалізацію державної політики у сфері державної статистики, державного матеріального резерву, експортного контролю, інтелектуальної власності;

— формування державної політики у сфері захисту прав споживачів, державної політики з контролю за цінами, державної регуляторної політики та державної політики з питань ліцензування, дозвільної системи, нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.

Одним з основних завдань Мінекономрозвитку є забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері туризму та курортів

(крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів).

Постановою Кабінету Міністрів України від 15.04.2015 № 224 пункт 4 Положення доповнено підпунктами такого змісту.

Мінекономрозвитку відповідно до покладених на нього завдань:

— забезпечує розроблення та виконання програм розвитку туризму і курортів в Україні;

— організовує облік туристичних ресурсів України, забезпечує їх раціональне використання та охорону;

— визначає перелік посад фахівців туристичного супроводу та кваліфікаційні вимоги до них;

— забезпечує створення та ведення Державного кадастру природних територій курортів;

— встановлює порядок створення та ведення Державного кадастру природних територій курортів;

— бере участь у створенні та веденні Державного кадастру природних лікувальних ресурсів;

— затверджує порядок оформлення ваучера на надання туристичних послуг та його використання;

— встановлює відповідні категорії об'єктам туристичної інфраструктури (готелям, іншим об'єктам, призначених для надання послуг з розміщення, закладам харчування, курортним закладам тощо), видає свідоцтва про встановлення об'єктам туристичної інфраструктури відповідної категорії та веде реєстр свідоцтв про встановлення категорій об'єктам туристичної інфраструктури;

— бере участь у розробленні програм облаштування транспортних

магістралей об'єктами туристичної інфраструктури;

— вживає заходів щодо підвищення конкурентоспроможності туристичного ринку, у тому числі заходів, пов'язаних з інтеграцією національного туристичного ринку в єдиний європейський туристичний простір;

— проводить дослідження туристичного ринку, готує і поширює інформацію про Україну та її туристичні можливості на міжнародному туристичному ринку та всередині держави;

— у межах повноважень, передбачених законом, розробляє, укладає і виконує міжнародні договори у сфері туристичної діяльності, представляє країну в міжнародних туристських організаціях і на міжнародних заходах щодо туризму;

— вживає заходів щодо розширення міжнародного співробітництва, утвердження України на світовому туристичному ринку;

— сприяє координації діяльності органів виконавчої влади, суб'єктів підприємницької діяльності, їх об'єднань, що здійснюють діяльність у сфері туризму;

— надає суб'єктам туристичної діяльності методичну, консультаційну та іншу допомогу;

— поширює соціальну рекламу у сфері туризму [26].

Штат працівників становить 21 особу, чиї обов'язки розподіляться за чотирма відділами — координації та контролю туристичної діяльності, маркетингу та міжнародної діяльності, туристичних дестинацій та курортів, а також економічної аналітики, статистики, стандартизації та науки.

Отже, як ми бачимо, за останні 25 років центральний орган виконавчої влади по туризму зазнавав змін кожні 3–4 роки. На жаль, дивлячись на характер цих змін, можна зробити висновок, що з кожним перетворенням Уряд показував свою байдужість до сфери туризму в країні і повне небажання щось змінити на краще. Таке ставлення до сфери ми бачимо, аналізуючи тип центрального органу та граничну чисельність працівників. Якщо в 1993 році Держкомтуризм був центральним органом державної виконавчої влади, підвідомчим Кабінету Міністрів України і мав граничну чисельність працівників 80 осіб, то наразі центрального органу по суті взагалі не існує, його функції виконує Департамент з 21 особи в Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України. Тобто всі функції і завдання у сфері туризму по всій країні (тим паче не у всіх регіонах є структурні підрозділи у сфері туризму, у деяких регіонах їх або нема, або їх функції виконує один працівник), які раніше розподілялися на 80 осіб, зараз розподілені між 21 працівником, здійснивши нескладні підрахунки можна стверджувати, що наразі на одного працівника покладаються функції чотирьох працівників.

За нашим переконанням, для вдосконалення нормативно-правової бази по туризму та розвитку сфери в цілому, потрібно знову створити центральний орган державної виконавчої влади, який буде підвідомчим лише Кабінету Міністрів України.

Водночас, щоб створення центрального органу було дійсно доцільним, треба саму сферу туризму ввести в п'ятірку економічно пріоритетних

галузей розвитку країни. Без проходження зазначених двох етапів центральний орган державної виконавчої влади ризикує ніколи не відновитися і назавжди залишитися в історії, а з ним і розвиток та вдосконалення нормативно-правової бази туристичної сфери.

Список використаних джерел:

1. Федорченко В. К. Історія туризму в Україні / В. К. Федорченко, Т. А. Дьорова. — К.: Вища школа, 2002. — 195 с.

2. Пакін В. О. Здійснення державної політики розвитку туризму в Україні / Київський національний університет культури і мистецтв [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://tourlib.net/statti_ukr/pakin.htm

3. Про зміни в системі органів державної виконавчої влади, підвідомчих Кабінету Міністрів України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1992 р. № 616 // Офіційний сайт Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/625-93-%D0%BF>

4. Положення про Державний комітет України по туризму. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 1993 р. № 625 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/625-93-%D0%BF>

5. Про туризм. Закон України від 15 вересня 1995 року № 324/95-ВР // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80>

6. Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади. Затверджено указом Президента України від 15 грудня 1999 року № 1573/99 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1573/99>

7. Про Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму. Затверджено

Указом Президента України від 31 травня 2000 р. № 740/2000 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/740/2000>

8. Про утворення Державного департаменту молодіжної та сімейної політики і Державного департаменту туризму. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 16 травня 2001 р. № 509 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/509-2001-%D0%BF>

9. Положення про Державний департамент туризму. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 1001 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1001-2001-%D0%BF>

10. Про реорганізацію Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України. Затверджено Указом Президента України від 22 листопада 2001 року № 1132/2001 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1132/2001>

11. Питання Державної туристичної адміністрації України. Затверджено Указом Президента України від 11 квітня 2002 року № 331/2002 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України -<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/331/2002>

12. Про затвердження типових положень про управління (відділ) з питань туризму і курортів обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації та про відділ з питань туризму і курортів районної, районної у м. Києві та Севастополі державної адміністрації. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 15 травня 2003 р. за № 727 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/727-2003-%D0%BF>

13. Мігущенко Ю. В. Сборник научных трудов «Проблемы развития внешне-экономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект» / Мігущенко Ю. В. — К., 2007. — Вып. 3. — С. 1317–1325.

14. Про затвердження державної програми розвитку туризму на 2002-2010 роки. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2002 року № 583 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/583-2002-%D0%BF>

15. Про Міністерство культури і туризму України. Затверджено Указом Президента України від 20 квітня 2005 року №680/2005 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/680/2005>

16. Про утворення Державної служби туризму і курортів. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 12 липня 2005 р. № 564 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/564-2005-%D0%BF>

17. Про затвердження Положення про Державну службу туризму і курортів. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 13 лютого 2006 р. № 132. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/132-2006-%D0%BF>

18. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади. Затверджено Указом Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>

19. Про ліквідацію урядових органів. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 28 березня 2011 р. № 346 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/346-2011-%D0%BF>

20. Питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади. Затверджено Указом Президента України № 370 від 6 квітня 2011 року // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/370/2011>

21. Про затвердження граничної чисельності працівників апарату центральних органів виконавчої влади. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2011 р. № 937// Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/937-2011-%D0%BF>

22. Про Положення про Державне агентство України з туризму та курортів. Затверджено Указом Президента України від 08.04.2011 № 444. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/444/2011>

23. Конституція України. Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР// Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

24. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2014 р. № 442 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF>

25. Питання Міністерства економічного розвитку і торгівлі. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 459. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/459-2014-%D0%BF>

26. Про внесення змін до Положення про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 15.04.2015 № 224 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України — <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/224-2015-%D0%BF>

Снитко А. И. Влияние правительственных преобразований на деятельность центральных органов исполнительной власти по вопросам туризма в независимой Украине

В данной статье рассматривается на примере главных исполнительных органов сферы туризма влияние оптимизационных правительственных преобразований на функционирование центральных органов исполнительной власти в соответствующей сфере. Этапы преобразований рассматриваются в хронологическом порядке и описывают реорганизации или ликвидации центральных органов исполнительной власти в течение 25 лет независимости Украины, а именно период с 1991 по 2016 годы. Освещаются проблемные вопросы, а также предоставляются предложения по устранению недостатков, возникших при осуществлении данных метаморфоз.

Ключевые слова: Центральный орган исполнительной власти, туризм, оптимизация, исполнительный орган по туризму, туристическая сфера.

Snitko A. The impact of government reforms on the activities of central executive authorities of Tourism in independent Ukraine

Development and improvement of the regulatory framework of any field depends on the precise functioning of the main executive authority whose jurisdiction includes relevant issues.

However, the functioning of the executive authority depends on the optimization of government reforms. After 25-year history of independence of our state it can be seen the development and improvement of the regulatory framework on the example of the tourism sector; especially looking through the fate of the central authorities on tourism issues that existed in the independent Ukraine.

This article is about the impact of government reforms optimization on the functioning of central executive bodies, on the example of chief executive body of the tourism sphere. Stages of changing are performed in chronological order and describe the reorganization or liquidation of the central executive authorities during 25 years of independence of Ukraine, namely from 1991 till 2016. There are raised the problematical issues with proposals of solving such imperfections appeared during the implementation of these metamorphoses, especially:

According to our conviction to improve regulatory legal base of tourism and for development of its sphere in general, there needs to re-establish the central governmental authority subordinated to the Cabinet of Ministers of Ukraine.

At the same time with aim the central authority was really appropriate, it is necessary to enter the tourism sphere in the five of priority sectors of economic development of country. Without passing of these two stages the central executive body is not able to be restored ever and will remain as a history forever, as a good story about development and improvement of the regulatory framework in the tourism sector.

Key words: central executive authority, tourism, optimization, the executive authority of tourism, the tourism sector.

Стаття надійшла до друку 26 вересня 2016 р.